

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **A. J.**, zast. Mgr. Petrem Kubicou, advokátem, se sídlem Brno, Koblížná 19, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2004, č. j. 34 Cad 74/2004 – 28,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2004, č. j. 34 Cad 74/2004 – 28, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna za zastupování JUDr. Pavlu Příhodovi, který stěžovatelku zastupoval do 31. 12. 2005, **se u r č u j e** částkou 975 Kč, a bude mu vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Petru Kubicovi, advokátu, se sídlem Brno, Koblížná 19, **se u r č u j e** částkou 325 Kč a bude mu vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 4. 2004, č. x, byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění a podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení pro Prahu 7 ze dne 23. 9. 2003 není žalobkyně plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla schopnost výdělečné činnosti pouze o 50 %. Žalobkyni nadále náleží důchod částečný invalidní.

V podané žalobě žalobkyně namítala, že se její zdravotní stav od roku 1995 zhoršuje, stále je nemocná a přibýly další dvě diagnózy. Dále namítala, že ke kontrolní lékařské prohlídce, která byla nařízena na únor 2004, nebyla přizvána. Žádala, aby jí byl přiznán plný invalidní důchod.

Krajský soud v Brně rozsudkem po provedeném jednání ze dne 22. 11. 2004, č. j. 34 Cad 74/2004 – 28, žalobu zamítl a rozhodl dále, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkové dokumentace, z výpovědi žalobkyně u jednání soudu a z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV ČR“), pracoviště v B., ze dne 14. 9. 2004. Z uvedeného posudku vzal za prokázané, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl u žalobkyně zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou bylo chronické onemocnění páteře, způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly XV., oddílu F, položky 3b, ve výši 50 %. Pro další choroby (inkontinence a psychiatrie), zvýšila posudková komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 10 % na celkových 60 %. Soud poté uzavřel, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nedosáhla 66 % potřebných pro vznik plné invalidity a zdravotní postižení stěžovatelky neodpovídalo ani zákonným podmínkám uvedeným v příloze č. 3, k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Dospěl k závěru, že stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ale byla nadále částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka včas kasační stížnost, v níž namítala, že se její zdravotní stav zhoršuje. Popisovala choroby, jimiž trpí, a dovolávala se dále toho, že trpí Běchtěrevovou chorobou V. stupně, což doložila lékařskými zprávami zaslanými na krajský soud i na posudkovou komisi. Žádala, aby jí byl přiznán plný invalidní důchod. Současně požádala o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 31. 3. 2005, č. j. 34 Cad 74/2004 – 59, ustanovil stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Pavla Příhodu, advokáta, se sídlem Brno, Běloruská 59.

V doplnění kasační stížnosti prostřednictvím zástupce sdělila stěžovatelka, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Poukázala na to, že nesouhlasí s názorem soudu, že posudek posudkové komise MPSV ČR v B., z něhož soud vycházel, je přesvědčivý. Namítala, že posudková komise sice konstatovala, že se v odborných nálezech neurologických, ortopedických a rehabilitačních, objevuje již od roku 1982 DG. Morbus Bechtěrev, dovodila však, že k datu přezkoumávaného rozhodnutí nebyla tato diagnóza potvrzena. Stěžovatelka vyslovila přesvědčení, že žalovaný správní orgán nepostupoval ve správním řízení s náležitou důsledností při zjišťování skutkového stavu a nesplnil tak svou povinnost zjistit úplně a přesně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle ustanovení § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., musí lékaři okresních správ sociálního pojištění vycházet z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu občanů. To nepochybně platí i pro posouzení zdravotního stavu pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, prováděného Ministerstvem práce a sociálních věcí podle ustanovení § 4 odst. 2 citovaného zákona. Stěžovatelka zdůrazňovala, že jestliže byla u ní odbornými lékaři dlouhodobě diagnostikována Bechtěrevova choroba, měli posudkoví lékaři z příslušných lékařských nálezů vycházet, přinejmenším k nim měli přihlídnout a věnovat při posuzování jejího zdravotního postižení této diagnóze větší pozornost. Jestliže tak nepostupovali, bylo na

žalovaném správním orgánu, aby si zjednal v této zásadní skutkové otázce jasno a nařídil doplnění lékařských posudků v tomto směru. Skutečnost, že stěžovatelka trpí Bechtěrevovou nemocí těžkého stupně – V. stupně, je potvrzena i nálezem nemocnice s poliklinikou v B., který předkládá. Tento nález byl sice učiněn až dne 5. 10. 2004, lze však z něho dovodit, že i předchozí takové diagnózy byly správné, a že touto chorobou trpěla již v době vydání napadeného rozhodnutí. Skutková zjištění o druhu jejího zdravotního postižení, z nichž vycházel žalovaný správní orgán, tedy nebyla správná. Dále uvedla, že pokud by byla učiněna správná a úplná zjištění, že trpí Bechtěrevovou nemocí V. stupně, musel by žalovaný správní orgán učinit závěr, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly XV., oddílu F, položky 3c, činí 70 – 80 %, a že je tedy vzhledem k ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., plně invalidní. Dovochovala, že přezkoumávané rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a je proto nezákonné a krajský soud je měl z tohoto důvodu zrušit. Navrhovala, aby byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 7. 6. 2005 uvedla, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námítky a ztotožňuje se s právním názorem vysloveným v napadeném rozsudku.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podáním ze dne 30. 12. 2005 sdělil zástupce stěžovatelky, že podal žádost o vyškrtnutí ze seznamu advokátů České advokátní komory a jeho oprávnění k výkonu advokacie podle ustanovení § 7a písm. a) a § 7b odst. 1 písm. g) zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, dne 31. 12. 2005 zanikne. Tím zanikne i jeho zmocnění k zastupování žalobkyně v této věci. Česká advokátní komora ustanovila jeho nástupcem ve smyslu ustanovení § 27 odst. 4 citovaného zákona Mgr. Petra Kubicu, advokáta, se sídlem v Brně, Kobližná 19, zapsaného v seznamu ČAK pod evidenčním číslem 4035.

Z přípisu České advokátní komory ze dne 19. 12. 2005, č. j. 02-4758/05 bylo zjištěno, že tato určila nástupcem JUDr. Pavla Příhody, advokáta, Mgr. Petra Kubicu, a to ke dni 31. 12. 2005. V tomto podání je dále uvedeno, že povinností nástupce je ve smyslu § 27 odst. 4 č. 85/1996 Sb. učinit vše k ochraně práv a právem chráněných zájmů klientů zastupovaného advokáta. Nedohodne-li se nástupce s klienty zastupovaného advokáta jinak, přecházejí na nástupce ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti zastupovaného advokáta, vyplývající ze smlouvy o poskytování právních služeb, včetně práv a povinností vyplývajících ze zastupování klienta v řízení před soudy, nebo jinými orgány a práv a povinností obhájce v trestním řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., avšak z obsahu kasační stížnosti lze dovodit dále to, že se stěžovatelka dovolává i důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené

rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je možno podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti, spočívající v nesrozumitelnosti, nebo v nedostatku důvodu rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí ČSSZ ze dne 13. 4. 2004, č. 525502172/521, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na tuto dávku je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba nejprve zjistit, zda stěžovatelka ke dni 13. 4. 2004 splňovala podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u ní činí nejméně 66%, nebo zda byla schopna pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkového závěru o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem ve věci stěžejní. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti, který je kladen na posudky posudkových komisí, spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník uplatňující nárok na plný, nebo částečný invalidní důchod, jakož i v tom, aby podaný posudek obsahoval náležité zdůvodnění svého posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá, ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení plné invalidity závisí především.

Soud v projednávané věci proto nepochybil, když vycházel z posudku posudkové komise MPSV v B. ze dne 14. 9. 2004. Nejvyšší správní soud však nesdílí závěry Krajského soudu v Brně o úplnosti a přesvědčivosti podaného posudku, a to ve vztahu k posouzení Bechtěrovovy choroby stěžovatelky k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. k datu 13. 4. 2004, a následně přesvědčivosti tam stanoveného poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni.

Z obsahu posudkové dokumentace plyne, že stěžovatelka byla uznána částečně invalidní podle § 37 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. od 31. 5. 1995, a to na podkladě záznamu o jednání Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 6. 1995. Z posudku posudkové komise MPSV ČR v Praze 2 ze dne 28. 7. 1995, která ve věci vypracovala posudek k odvolání stěžovatelky, plyne, že stěžovatelka uvedla, že v roce 1982 byla jeden rok hospitalizována pro Bechtěrovovu chorobu a od roku 1986 trpí opakovanými bolestmi páteře. Stěžovatelka poté žádala o plný invalidní důchod v roce 1997, rozhodnutím žalované ze dne 25. 2. 1997 byla její žádost zamítnuta s tím, že pokles schopností soustavné výdělečné činnosti činil pouze 50%. V letech 1999 a 2000 byly provedeny kontrolní lékařské prohlídky - Pražskou správou sociálního zabezpečení ze dne 10. 1. 2000 a posudkovou komisí sociálního zabezpečení č. IV. v P. dne 9. 12. 1999 se závěrem, že stěžovatelka je nadále

částečně invalidní. V lékařském nálezu Výzkumného ústavu revmatických chorob v P. ze dne 26. 1. 2001 se uvádí, že stěžovatelka je od roku 1982 léčena pro Bechtěrovovu chorobu a tato skutečnost je uvedena i v nálezu interním a revmatologickém MUDr. N. B. ze dne 18. 4. 2000. Poté stěžovatelka požádala v roce 2000 o plný invalidní důchod, avšak posudkové orgány České republiky a Slovenské republiky dospěly k závěru, že stěžovatelka je nadále částečně invalidní. Stěžovatelka pak podala žádost o plný invalidní důchod dne 14. 1. 2003. Podle protokolu o jednání posudkové komise v P. ze dne 27. 1. 2003 byla stěžovatelka uznána nadále částečně invalidní. Podle záznamu o jednání Pražské správy sociálního zabezpečení pro Prahu 7 ze dne 23. 9. 2003 byla míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posouzena podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kapitoly XV., oddílu "F, položky 3b, na 50%. Nato bylo vydáno rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, které je předmětem tohoto přezkumného soudního řízení.

Z protokolu o jednání soudu ze dne 22. 11. 2004, z výpovědi stěžovatelky vyplynulo (mimo jiné), že na revmatologickém oddělení v B. bylo zjištěno, že trpí Bechtěrovovou chorobou V. stupně. Stěžovatelka dále uvedla, že lékařské nálezy zaslala posudkové komisi MPSV ČR v Brně. Z lékařských nálezů MUDr. M. Š. (interna a revmatologie) ze dne 5. 10. 2004, vyplývá, že stěžovatelka trpí Bechtěrovovou chorobou V. stupně klinicky s výrazně omezenou hybností celé páteře a RTG korelátem.

V posudku posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 14. 9. 2004, z něhož soud vycházel, je ve vztahu k této chorobě konstatováno, že i když v odborných nálezech neurologických, ortopedických a rehabilitačních, se objevuje diagnóza Morbus Bechtěrev již od roku 1982, tato diagnóza není uváděna v závěrech nálezů revmatologie. Též při vyšetření ve Výzkumném ústavu revmatických chorob v P. ze dne 26. 1. 2001 nebyla tato diagnóza potvrzena.

V příloze č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kapitoly XV. oddílu F, položky 6 – Bechtěrevova nemoc (spondylitis ankylosans) je uvedeno posudkové hledisko, podle něhož míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle průběhu, rozsahu postižení (klinicky i RTG), lokalizace aktivity procesu a funkčních poruch kloubů a páteře, s přihlédnutím k dalším projevům postižení. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je pak dále stanoven takto: a) lehkého stupně – 20 - 30%, b) středního stupně – IV. stupeň (soustavné ztuhnutí několika úseků páteře) s tím, že toto zdravotní postižení se posuzuje podle přílohy č. 4 – 35 – 60 %, c) těžkého stupně – V. stupeň, se ztuhlostí více úseků páteře nebo velkých kloubů, poruchami ventilace, srdečního výkonu a celkové výkonnosti – 70 – 80 %.

Se zřetelem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že v revmatologickém nálezu ze dne 5. 10. 2004, je u stěžovatelky diagnostikována Bechtěrevova choroba V. stupně. Jedná se sice o nález z období po vydání napadeného rozhodnutí (13. 4. 2004) a po vydání posudku posudkové komise MPSV ČR v B. (14. 9. 2004), avšak vzhledem k závažnosti tohoto zdravotního postižení a jeho intenzitě, a dále vzhledem k tomu, že uvedená diagnóza se v lékařské dokumentaci stěžovatelky objevuje již od roku 1995 s tím, že stěžovatelka se na tuto chorobu léčila od roku 1982, bude třeba posoudit, zda a v jakém stupni byla Bechtěrevova choroba u stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí součástí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. I když jde tedy o nálezy ze dne 5. 10. 2004, je zřejmě nepravděpodobné, že by stěžovatelka touto chorobou netrpěla již 13. 4. 2004, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Navíc je toto zdravotní postižení prokazováno v revmatologickém nálezu, který posudková komise MPSV ČR v posudku ze dne 14. 9. 2004 postrádala.

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že posouzení stěžovatelčina zdravotního stavu, uvedené v posudku posudkové komise MPSV ČR v B. ze dne 14. 9. 2004, které vzal krajský soud za podklad svého rozhodnutí, nelze dosud považovat za úplné a přesvědčivé, a to ve vztahu k posouzení rozsahu a stupně Bechtěrevovy choroby. Neúplné posouzení rozsahu zdravotního postižení, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání rozhodnutí, t. j. k datu 13. 4. 2004, považuje Nejvyšší správní soud za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., jako základního předpokladu pro vznik nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka domáhá, t. j. plného invalidního důchodu. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost na důvodnou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude třeba, aby krajský soud vyžádal od posudkové komise MPSV ČR pracoviště v B., doplňující posudek a současně zaslal posudkové komisi nálezy MUDr. M. Š. ze dne 5. 10. 2004, které jsou obsaženy v soudním spise. V doplňujícím posudku by se měla posudková komise po vyhodnocení dosavadní lékařské dokumentace a nálezů MUDr. Š. ze dne 5. 10. 2004 vyjádřit k tomu, jakým stupněm Bechtěrevovy choroby stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, t. j. k datu 13. 4. 2004 trpěla a v závislosti na tomto zjištění pak znovu posoudit míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k tomuto dni.

Po doplnění posudku jednoznačně stanovenými závěry ve shora uvedeném směru Krajský soud v Brně znovu posoudí, zda došlo, či nikoliv ke vzniku nároku stěžovatelky na plný invalidní důchod ve smyslu § 38 zákona č. 155/1995 Sb. a následně posoudí, zda napadené rozhodnutí je či není zákonné.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Brně také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Odměna JUDr. Pavlu Příhodovi, který stěžovatelku zastupoval do 31. 12. 2005, byla stanovena za 3 úkony právní služby po 250 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání ze dne 17. 5. 2005 a 30. 12. 2005 - § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky) a náhrada hotových výdajů 3 x 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 975 Kč.

Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Petru Kubicovi, advokátu, který byl určen podle § 27 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb. Českou advokátní komorou nástupcem JUDr. Pavla Příhody, byla stanovena za jeden úkon právní služby po 250 Kč (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč, celkem tedy 325 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Marie Turková

č. j. 4 Ads 59/2005 - 96

předsedkyně senátu